

A szökevény kiskutya

Holly Webb

HOLLY WEBB

A SZÖKEVÉNY KISKUTYA

Sophy Williams rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó

Szeged, 2018

Első fejezet

– Ruby! Boldog születnapot! – kiáltotta Nell néni. A kerti ösvényen Rubyhoz szaladt, és megölelte. Maisie, a tacsó lelkesen ügetett a nyomában.

– Szia, Maisie! Hol vannak a kölykeid? – kérdezte tőle Ruby. Amióta megszülettek a kölykök, Maisie állandóan ott hevert mellettük összegömbölyödve a konyhai ketrecében. Mintha csak egyetlen pillanatra sem merte volna szem elől téveszteni őket.

Nell néni fejcsóválva felelte:

– Azt hiszem, egy kicsit kezd elege lenni belőlük most, hogy már ilyen nagyok. Állandóan felmász-
nak rá, és összeharapdálják a fülét, vagy egymását.
Ők nem tudnak átmászni a deszkán, amit a kony-
haajtóhoz tettünk keresztbe, de az anyjuk igen, úgy-
hogy most otthagya őket, hogy egy kis lélegzethez
jusson.

– Bemehetünk megnézni őket? – érdeklődött Ruby.
Mindig is nagyon szeretett Maisie-vel játszani, de
a kölykök még az anyjuknál is aranyosabbak voltak,

és ő már egy hete nem látta őket. Biztos volt benne, hogy sokat változtak azóta. Már tizenegy hetesek, de még mindig szinte szemmel látható gyorsasággal nőttek.

– Kiskutyák! – követelte Ruby hároméves húga, Anna, végigdöcögve a kerti ösvényen. Ő legalább annyira szerette a kölyköket, mint a nővére. Ruby néha arra gondolt, Anna talán azt képzei, hogy ő maga is kiskutya. Szinte minden alkalommal befeküdt a kutyák kosarába, amikor meglátogatták Nell nénit. Egyszer még a kiskutyák tápját is megkóstolta, de szerencsére nem ízlett neki.

– Szia, Anna, hogy vagy? – mosolygott rá szélesen Nell néni.

Anna elsietett mellette a ház irányába, Ruby pedig szaladt a nyomában. Tudta, hogy ha nem elég gyors, esetleg a vizes tálban ülve találja a hűgát.

– És jól telik a születésnapod? – szólt utána Nell néni. – Nem fura, hogy a partit már megtartottátok?

Ruby közös születésnapit tartott a legjobb barátjának, Bethszel az előző hétvégén. Beth két héttel idősebb volt Rubynál, és megfélemlítették a különbséget.

– Nem, ez nagyon jó így! – nézett a nagynénjére sugárzó arccal Ruby. – Olyan, mintha két születésnapom volna.

– Hát, az én ajándékom bent van a házban – jelentette ki Nell néni, aki hirtelen nagyon titokzatosnak tűnt.

Ruby izgatottan nézett a szüleiére. Vajon ők tudják, mi az? A mamája éppen olyan képet vágott, mint Nell néni, ami persze nem volt nagyon különös, mivel testvérek voltak.

– Mi az ajándék? – kérdezte kíváncsian.

– Előbb nézd meg a kiskutyákat, mielőtt felbontod az ajándékodat – javasolta Nell néni. – Nehogy megharapdálják Anna lábujjait. Már majdnem etetési idő van.

A kölykök még gyakran kaptak enni, kis adagokat.

– Zabkása lesz az ebédjük? – kérdezte reménykedve Ruby, amint beléptek a konyhába. Amikor legutóbb itt járt, a kölykök tejes zabkását ettek, és mindnyájuknak belelógott a füle a tálba. Utána pedig csupamaszat volt mindegyik. Nagyon viccesen festettek!

Nell néni nevetve felelte:

– Nem, sajnálom, csak száraz tápot kapnak. Nem túl izgalmas ennivaló, de ők szeretik. Most már elég idősek, hogy örökbe adjuk őket, úgyhogy lassan elválasztom őket a tejes dolgokról.

– Már tényleg elég idősek, hogy itt hagyják Maisie-t? – kérdezte Ruby, a félig nyitott ajtó mögül bekukucskálva a ketrecben nyüzsgő barna-fekete kölykök tömegére.

Maisie elegánsan átugrotta a keresztbe fektetett deszkát az ajtónál, és ment vissza a kölykeihez. Amikor a kiskutyák meglátták, kiugráltak a kosarukból, és sietősen megindultak az anyjuk felé. Ruby kuncogott.

Esküdni mert volna, hogy látja, amint Maisie behúzza a nyakát, és erősen megveti a padlón a lábát, amikor elborítja a kiskutyák hulláma.

Nell néni bólintott.

– Már voltak is itt néhányan megnézni őket.

– Hat kiskutya – mondta Ruby apának, amint leguggolt, hogy közelebb legyen a kölykökhöz. – Te mindig azt mondod, hogy nektek két gyerek is elég.

Apa bólintott.

– Bőven elég.

– Biztosan hiányozni fognak neki, ha elviszik őket
– jegyezte meg Nell néni –, de azt hiszem, pillanatnyilag nem is bánná olyan nagyon. Különben is, egy kölyköt megtartok.

– Ó, melyiket? – érdeklődött Ruby, magában drukkolva.

– A fekete kislányt. Millie-nek neveztem el. Azt hiszem, jól kijönnek Maisie-vel. És tetszik nekem, hogy mindkettőjük neve M-mel kezdődik.

Ruby kicsit szomorúan bólintott. Azt remélte, hogy Nell néni az ő kedvencét tartja meg, azt a gyönyörű kan kutyát, amelyiknek fekete a háta, a mancsa meg narancsos rozsdabarna. A kiskutya már észrevette őt, és nagy örömmel odakocogott hozzá. Ruby magában Tobynek nevezte el, bár nem szólt róla senkinek.

Valójában nem volt sok értelme, hogy nevet adjon neki, mivel most már elkeserítően hamarosan elkerül innen máshova. De Ruby nem tudta megállni. A Toby tökéletes névnek tűnt a kiskutya számára.

Mókás kutyus volt, állandóan ugrabugrált. Ruby elgurított neki egy csörgős labdát a konyha padlóján, a kiskutya pedig lázasan utánvetette magát, megmegcsúsztatva a kövezeten. Olyan gyorsan futott a labda után, hogy túlszaladt rajta, aztán négy lábát szétvetve fékezett, és kikapta a játékot Millie két mancsa közül. A húga bosszúsan ráfordult, aztán sértődötten elkocogott.

Toby felkapta a labdát borotvaéles kis fogaival, és diadalmasan visszamasírozott vele Rubyhoz. A füle vidáman lobogott utána. Lepottyantotta a labdát Ruby lába elé, aztán az orrával közelebb tolva unszolta a kislányt, hogy újra dobja el neki.

Ruby megsimogatta a kölyök fényes bundáját.

– Gyönyörű kutya vagy – mondta.

Anna, aki közben lefeküdt a padlóra, hogy egy szinten legyen a kiskutyákkal, odakúszott a nővéréhez és Tobyhoz, és orrát a kiskutyáéhoz nyomta. Toby egy kicsit mintha meglepődött volna, de aztán

ő is odanyomta az orrát Annáéhoz, majd alaposan végignyalta a kislány arcát.

Anna sikított a gyönyörűségtől, és éppen ő is képen nyalta volna a kiskutyát, amikor anyu elkapta.

– Nem szabad nyalogatni a kiskutyákat.

Azzal aggódva apára nézett, de ő csak nevetett.

– Nem lesz semmi baj – nyugtatta meg.

Ruby homlokráncolva nézett rájuk. Miről beszélnek? Biztos volt benne, hogy Annának semmi baja nem lesz attól, ha Toby egyszer megnyalja.

– Vedd fel nyugodtan! – biztatta Nell néni. – Ő nem bánja.

Ruby vigyázva Toby selymes pocakja alá csúsztatta a kezét, és magához ölelte. A kiskutya már máskor is felmászott az ölébe, de még sosem emelte

fel rendesen. Olyan jó volt megölelni! Ruby halkan felsóhajtott, amint arcát a kölyök meleg kis fejéhez simította, és közben arra gondolt, talán ez az utolsó alkalom, hogy látja.

Toby is sóhajtott, de ő boldogan. Az orrát Ruby pulóverébe nyomta, amitől a kislány kuncogni és fészkelődni kezdett, aztán a kutyus szeretettel megkapirgálta az anyagot.

Nell néni Rubyra mosolygott.

– Szóval, tetszik az ajándékom?

A kislány zavartan ránézett.

Apa nevetett, anyu pedig rámosolygott Rubyra, aztán jelentősegteljesen Tobyra pillantott.

– Toby? Vagyis a kiskutya?

Ruby tátott szájjal bámult a felnőttekre.

– Mondtam, hogy már adott nevet neki – jelentette ki Nell néni. – Mindig is ő tetszett Rubynak legjobban. Egy hölgy szeretne volna tegnap elvinni, de mondtam, hogy le van foglalva neked.

– Nekem adod Tobyt a születésnapomra? – kérdezte Ruby ámulva. Aztán reménykedve hozzátette: – Hazavihetem? Vagy az enyém, de nálad lakik?

Korábban anyu meg apa mindig nemet mondtak a kutyatartásra, mert Anna még nagyon kicsi volt. Ruby bizonytalanul pillantott a szüleire.

– Azt mondtátok, addig nem lehet, amíg Anna olyan kicsi...

– De Toby nem nő meg akkorára, hogy fel tudja dönteni Annát, nem igaz? – mutatott rá apa. Toby törpetacskó volt, sosem lesz harminc centinél magasabb. – És igen, hazajön velünk. Anyu meg én úgy látjuk, már elég nagyok vagytok mindketten. Elsősorban a te kutyád lesz, Ruby, de Anna is megölelgetheti, rendben?

Ruby bólintott. Egy cseppet sem bánta, hogy osztoznia kell Annával.

Még mindig nem tért magához a meglepetésből, hogy saját kutyájuk lehet.

– És *ma* visszük haza? – kérdezte Nell néni.

– Bizony ám! De előbb ebédeljete meg! És én is süttöttem neked egy szülinapi tortát.

– Ó, naát! Hű, fel kell hívnom Betht, hogy elmeséljem neki, kapunk egy saját kutyát – suttogta Ruby. Aztán aggódva kérdezte: – De nem lesz szükségünk mindenféle holmikra? Kell egy kosár... egy tál... és... még egy csomó minden...

Nell néni felemelte az ujját.

– Egy pillanat. – Azzal eltűnt a mosókonyhában, és egy jókora kartondobozzal tért vissza. – Itt egy tökéletes kezdőcsomag kiskutyáknak. Ez az én ajándékom neked, Ruby. Tobyt a szüleidtől kapod, én pedig megajándékozlak mindazzal, ami a gondozásához kell. – Nagy huppanással lerakta a dobozt Ruby elé. – Jó nehéz!

Toby kíváncsian ficáncolni kezdett Ruby karjában. Látni akarta, mi van abban a nagy dobozban. A kislány nevetett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Szerintem Annával birkózni fogtok érte – mondta a kutyának. – Anna imádja a dobozokat.

Gyengéden magához ölelte Tobyt.

Még mindig alig akarta elhinni, hogy a kiskutya tényleg az övé.

